

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 5. marca 2015 *

„Pritožba — Omejevalni ukrepi, sprejeti proti nekaterim osebam zaradi razmer v Egiptu — Zamrznitev sredstev oseb, proti katerim je bil sprožen sodni postopek glede protipravnega prilaščanja državnih sredstev — Konvencija Združenih narodov proti korupciji“

V zadevi C-220/14 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 5. maja 2014,

Ahmed Abdelaziz Ezz, stanujoč v Gizi (Egipt),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, stanujoča v Londonu (Združeno kraljestvo),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, stanujoča v Londonu,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, stanujoča v Gizi,

ki jih zastopajo J. Lewis, QC, B. Kennelly, barrister, J. Pobjoy, barrister, in J. Binns, solicitor,

pritožniki,

drugi stranki v postopku sta

Svet Evropske unije, ki ga zastopata M. Bishop in I. Gurov, agenta,

tožena stranka na prvi stopnji,

Evropska komisija, ki jo zastopata F. Castillo de la Torre in D. Gauci, agenta,

intervenientka na prvi stopnji,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi T. von Danwitz, predsednik senata, C. Vajda, A. Rosas (poročevalec), E. Juhász in D. Šváby, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Ahmed Abdelaziz Ezz in drugi (v nadaljevanju: pritožniki) so vložili pritožbo zoper sodbo Splošnega sodišča Evropske unije (tretji senat) z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to zavrnilo tožbo za razglasitev ničnosti, prvič, Sklepa Sveta 2011/172/SZVP z dne 21. marca 2011 o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam in subjektom zaradi razmer v Egiptu (UL L 76, str. 63), in drugič, Uredbe Sveta (EU) št. 270/2011 z dne 21. marca 2011 o omejevalnih ukrepih zoper nekatere osebe in subjekte glede na razmere v Egiptu (UL L 76, str. 4), v delu, v katerem se ta akta nanašata na pritožnike.

Pravni okvir in dejansko stanje

Konvencija Združenih narodov proti korupciji

- 2 Generalna skupščina Združenih narodov je z Resolucijo št. 58/4 z dne 31. oktobra 2003 sprejela Konvencijo Združenih narodov proti korupciji. Veljati je začela 14. decembra 2005. Ratificirale so jo vse države članice in Evropska unija jo je potrdila s Sklepom Sveta 2008/801/ES z dne 25. septembra 2008 (UL L 287, str. 1).
- 3 Člen 2 te konvencije določa:
„V tej konvenciji:
[...]
(f) ‚zamrznitev‘ ali ‚zaseg‘ je začasna prepoved prenosa, zamenjave, razpolaganja s premoženjem ali njegovega pretoka ali začasna hramba premoženja ali nadzor na podlagi odredbe, ki jo izda sodišče ali drug pristojen organ;
(g) ‚odvzem‘ pomeni trajen odvzem premoženja na podlagi odredbe sodišča ali drugega pristojnega organa;
[...]“
- 4 Poglavje III navedene konvencije, ki vsebuje člene od 15 do 42, se nanaša na inkriminacijo, odkrivanje in pregon kršitev. V členih od 15 do 27 so naštet zelo raznovrstna dejanja korupcije, ki jih morajo države opredeliti kot kazniva dejanja. Ker je cilj te konvencije omogočiti inkriminiranje vse več dejanj korupcije zaradi nevarnosti, ki jih korupcija prinaša za stabilnost in varnost družb, se ne nanaša le na zagotavljanje neupravičene koristi osebam in poneverbo javnih sredstev, temveč tudi na trgovanje z vplivom ter prikrivanje in pranje premoženske koristi, pridobljene s korupcijo.

5 Člen 31(1) in (2) iste konvencije določa:

„1. Vsaka država pogodbenica sprejme v največjem obsegu, ki ga dopušča notranja pravna ureditev, ukrepe, potrebne za odvzem:

- (a) premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, ali premoženja, katerega vrednost ustreza vrednosti te premoženjske koristi;
- (b) premoženja, opreme ali drugih predmetov, ki se uporabljajo ali so namenjena za kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo;

2. Vsaka država pogodbenica sprejme zaradi morebitnega odvzema ukrepe, potrebne za prepoznavo, odkrivanje, zamrznitev ali zaseg vsega, kar je omenjeno v prvem odstavku tega člena.“

6 Člen 55(2) Konvencije Združenih narodov proti korupciji določa:

„Na podlagi zaprosila, ki ga predloži druga država pogodbenica z jurisdikcijo za kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, zaprosena država pogodbenica sprejme ukrepe, da ugotovi, izsledi in zamrzne ali zaseže premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem, premoženje, opremo ali druge predmete iz prvega odstavka 31. člena te konvencije zaradi morebitne zaplembe, ki jo odredi država pogodbenica prosilka ali zaprosena država pogodbenica v skladu z zaprosilom iz prvega odstavka.“

Pravo Unije

7 Po političnih dogodkih, ki so se v Egiptu zvrstili od januarja 2011, je Svet Evropske unije v skladu s členom 29 PEU 21. marca 2011 sprejel Sklep 2011/172.

8 V uvodnih izjavah 1 in 2 Sklepa 2011/172 v njegovi prvotni različici je bilo navedeno:

- „(1) Evropska unija je 21. februarja 2011 izrazila pripravljenost, da podpre miren in urejen prehod na civilno in demokratično vlado v Egiptu, utemeljeno na pravni državi, ob popolnem spoštovanju človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ter da podpre prizadevanja za razvoj gospodarstva, ki krepi socialno kohezijo in spodbuja rast.
- (2) Glede na to bi bilo treba naložiti omejevalne ukrepe za osebe, za katere je ugotovljeno, da so odgovorne za nezakonito prisvojitve državnih sredstev Egipta, s čimer so prebivalce te države prikrajšale za prednosti trajnostnega razvoja gospodarstva in družbe ter oslabile razvoj demokracije v tej državi.“

9 Člen 1(1) Sklepa 2011/172 v njegovi prvotni različici je določal:

„Zamrznejo se vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo, so v lasti, s katerimi razpolagajo ali jih nadzorujejo osebe, za katere je ugotovljeno, da so odgovorne za nezakonito prisvojitve [protipravno prilastitev] državnih sredstev Egipta in z njimi povezane fizične ali pravne osebe ali subjekti, navedeni v Prilogi.“

10 V francoski jezikovni različici te uvodne izjave 2 in člena 1 je bil uporabljen izraz „personnes reconnues comme responsables“ (osebe, spoznane za odgovorne), medtem ko je bil v angleški jezikovni različici teh določb uporabljen izraz „persons having been identified as responsible“ (osebe, za katere je ugotovljeno, da so odgovorne).

- 11 V *Uradnem listu Evropske unije* je bil 11. julija 2014, torej po razglasitvi izpodbijane sodbe, objavljen popravek tega sklepa, ki zadeva bolgarsko, špansko, češko, estonsko, francosko, madžarsko in nizozemsko jezikovno različico (UL L 203, str. 113). V skladu s tem popravkom se navedeni določbi nanašata na osebe, „za katere je ugotovljeno, da so“ odgovorne, in ne na osebe, „spoznane“ odgovorne.
- 12 Sklep 2011/172 v prilogi vsebuje „[s]eznam fizičnih in pravnih oseb in subjektov iz člena 1“. Ta seznam vsebuje tri vrste podatkov. V prvem stolpcu je navedeno „[i]me (in morebitni vzdevki)“ zadevnih subjektov, v drugem stolpcu so „[p]odatki za ugotavljanje identitete“ teh subjektov, v tretjem stolpcu pa so navedeni „[r]azlogi za uvrstitev na seznam“.
- 13 Ahmed Abdelaziz Ezz je sedmi na navedenem seznamu. V drugem stolpcu so navedeni ti podatki: „Nekdanji poslanec parlamenta, datum rojstva: 12. 1. 1959, moški“. Razlogi za uvrstitev na seznam iz tretjega stolpca, ki so za vseh 19 oseb s seznama enaki, so navedeni tako: „Oseba, proti kateri so egiptovski organi na podlagi konvencije Združenih narodov proti korupciji sprožili sodni postopek glede nezakonitega prisvajanja [protipravnega prilaščanja] državnih sredstev“.
- 14 Abba Mohamed Fawzi Ali Ahmed je osma na navedenem seznamu. V drugem stolpcu so navedeni ti podatki: „Žena Ahmeda Abdelaziza Ezza, datum rojstva: 31. 1. 1963, ženska“.
- 15 Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin je deveta na navedenem seznamu. V drugem stolpcu so navedeni ti podatki: „Žena Ahmeda Abdelaziza Ezza, datum rojstva: 25. 5. 1959, ženska“.
- 16 Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggar je deseta na navedenem seznamu. V drugem stolpcu so navedeni ti podatki: „Žena Ahmeda Abdelaziza Ezza, datum rojstva: 09. 10. 1969, ženska“.
- 17 Svet je na podlagi člena 215(2) PDEU in Sklepa 2011/172 sprejel Uredbo št. 270/2011. V členu 2(1) in (2) te uredbe sta v bistvu povzeti določbi člena 1(1) in (2) Sklepa 2011/172. Uredba ima Prilog I, ki je enaka prilogi Sklepa 2011/172. Kot je navedeno v uvodni izjavi 2 te uredbe, ukrepi, sprejeti s Sklepom 2011/172, „spadajo na področje uporabe Pogodbe o delovanju Evropske unije, zato je [bil] [...] za njihovo izvajanje potreben regulativni ukrep na ravni Unije“ in je upravičeval sprejetje tega akta.
- 18 V zvezi z Uredbo št. 270/2011 ni bil sprejet podoben popravek kot v zvezi s Sklepom 2011/172.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 19 Pritožniki so 20. maja 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili tožbo, s katero so predlagali razglasitev ničnosti Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011, v delu, v katerem se ta akta nanašata nanje.
- 20 V utemeljitev svoje tožbe so navedli osem tožbenih razlogov. Njihov četrti tožbeni razlog se je nanašal na napačno ugotovljeno dejansko stanje in napačno pravno opredelitev dejstev v zvezi z razlogi za njihovo uvrstitev na sezname v prilogi k Sklepu 2011/172 in k Uredbi št. 270/2011. V tem pogledu so zatrjevali, da v Egiptu niso v sodnih postopkih.
- 21 Splošno sodišče je v zvezi s tem v točkah od 123 do 133 in 137 izpodbijane sodbe ugotovilo:
„123 Svet je z dopisom z dne 7. junija 2011 odvetniški pisarni tožečih strank pojasnil, da je prejel ‚dopis egiptovskega ministra za zunanje zadeve z dne 13. februarja 2011, ki zajema prošnjo egiptovskega generalnega državnega tožilca za zamrznitev premoženja nekaterih nekdanjih ministrov in uradnih oseb‘, med katerimi je bila prva tožeča stranka. Temu dopisu je bila priložena kopija dokumenta z dne 13. februarja 2011, na katerem je bila glava kabineta ministra za zunanje zadeve Egipta. V tem nepodpisanem dokumentu je bila zajeta prošnja egiptovskega generalnega državnega

tožilca, naj se premoženje ,nekdanjih ministrov, uradnih oseb in državljanov' Egipta zamrzne. Med osebami, na katere se ta prošnja nanaša, je bila prva tožeča stranka, ne pa tudi druga, tretja in četrta.

[...]

- 125 Svet je z dopisom z dne 29. julija 2011 odgovoril na dopise odvetniške pisarne tožečih strank z dne 13. maja, 9. junija in 15. julija 2011. V tem odgovoru se ne sklicuje na morebitne sodne postopke proti drugi, tretji in četrti tožeči stranki. Navedeno je samo to:

,[te] so na seznamu oseb, na katere se nanaša zgoraj navedena prošnja egiptovskih organov za medsebojno pravno pomoč (so pod točkami 2, 3 in 4 priloženega seznama). V prošnji je navedeno, da je egiptovski generalni državni tožilec izdal sklepe o zasegu premoženja vseh oseb s seznama in da je ta sklep potrdilo kazensko sodišče.'

- 126 Temu dopisu Sveta z dne 29. julija 2011 je bila priložena nota z dne 24. februarja 2011 z referenčno številko NV93/11/ms, s katero je ambasada Arabske republike Egipt v Bruslju (Belgija) prosila Visoko predstavnico Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko, da ,pristojnim sodnim organom' posreduje prošnjo za medsebojno pravno pomoč, ki jo podaja pisarna egiptovskega generalnega državnega tožilca.

- 127 Tej noti so bili priloženi trije dokumenti.

- 128 Prvi izmed teh je bilo besedilo prošnje za medsebojno pravno pomoč brez datuma in podpisa. S to prošnjo, napisano v angleščini, se je predlagalo, ,naj se zamrzne, odvzame in izterja premoženje nekaterih nekdanjih ministrov in uradnih oseb'. V njej se je sklicevalo na ,preiskave egiptovskega državnega tožilstva v zadevah pod številkami od 162 do 234 v letu 2010 [...]; 34, 36, 38, 39, 55 in 70 v letu 2011 [...] glede kaznivih dejanj korupcije, nezakonite prilastitve javnega premoženja in pranja denarja, ki so jih storili nekdanji ministri in uradne osebe', naštetih pa je bilo petnajst oseb, med katerimi so bile štiri tožeče stranke. Dalje je bilo navedeno, da je egiptovski generalni državni tožilec sprejel odločbo o zasegu premoženja naštetih oseb in da je ta zaseg ,odobrilo kazensko sodišče'.

- 129 Drugi dokument, priložen noti z dne 24. februarja 2011, je bil ,seznam nekdanjih javnih oseb, [njihovih] žena in otrok', na katerem so bile druga, tretja in četrta tožeča stranka naštete na drugem, tretjem in četrtem mestu.

- 130 Tretji dokument, priložen noti z dne 24. februarja 2011, je bil povzetek očitkov proti prvi tožeči stranki v ,zadevi številka 38 iz leta 2011', to je zadevi, ki je bila navedena v prošnji za medsebojno pravno pomoč, opisani zgoraj v točki 128. Ta dokument ni bil datiran. Prav tako ni vseboval glave ali podpisa. Vendar je kot nota z dne 24. februarja 2011 in vsi ostali dokumenti, ki so ji bili priloženi, vseboval žig ambasade Arabske republike Egipta v Bruslju.

- 131 Končno, v nobenem od zgoraj navedenih dokumentov ni ničesar, kar bi kazalo na to, da naj bi bile druga, tretja in četrta tožeča stranka v Egiptu v kazenskem postopku zaradi dejanj protipravnega prilaščanja državnih sredstev.

- 132 V prošnji za medsebojno pravno pomoč, navedeni zgoraj v točki 128, pa je nedvoumno navedeno, da je bila 24. februarja 2011, torej manj kot en mesec pred sprejetjem Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011, proti vsem tožečim strankam izdana odločba egiptovskega generalnega državnega tožilca o zasegu njihovega premoženja, ki jo je odobrilo kazensko sodišče in ki je bila povezana s preiskavami v zvezi s protipravnim prilaščanjem javnih sredstev.

133 Najprej, tožeče stranke niso predložile ničesar, kar bi ustvarilo dvom o točnosti navedb o dejanskem stanju iz te prošnje za medsebojno pravno pomoč. Nasprotno, egiptovska sodna odločba, katere prevod so 5. marca 2013 predložile v sodno tajništvo Splošnega sodišča, potrjuje, da je 30. januarja 2013 proti drugi tožeči stranki še vedno veljala zamrznitev premoženja. Tožeče stranke poleg tega na obravnavi niso izpodbijale obstoja zgoraj navedenega sklepa o zasegu.

[...]

137 [...] iz dokumentov, navedenih zgoraj v točki 130, [je] jasno razvidno, da je bila prva tožeča stranka ‚v zadevi številka 38 iz leta 2011‘ ‚obtožena‘, da si je ‚nezakonito prilastila premoženje‘ ‚javnega podjetja, katerega delnice [je imela] država‘ in da je ‚storila kazniva dejanja obogatitve iz javnega premoženja in njegovega zmanjšanja ter kaznivo dejanje nezakonite prilastitve in pomoči pri nezakoniti prilastitvi [tega premoženja]‘.“

22 Splošno sodišče ni sledilo nobenemu od tožbenih razlogov, zato je tožbo v celoti zavrnilo.

Predlogi strank

23 Pritožniki predlagajo Sodišču, naj:

- razveljavi izpodbijano sodbo;
- Sklep 2011/172 in Uredbo št. 270/2011 razglasi za nična v delu, v katerem se nanašata nanje;
- Svetu naloži plačilo stroškov v pritožbenem postopku in v postopku pred Splošnim sodiščem in
- sprejme vse ostale ukrepe, ki so po mnenju Sodišča ustrezni.

24 Svet Sodišču predlaga, naj:

- pritožbo zavrne in
- pritožnikom naloži plačilo stroškov.

25 Evropska komisija Sodišču predlaga, naj:

- pritožbo zavrne in
- pritožnikom naloži plačilo stroškov postopka.

Pritožba

26 Pritožniki svojo pritožbo utemeljujejo s šestimi pritožbenimi razlogi.

Prvi pritožbeni razlog

27 Pritožniki s prvim pritožbenim razlogom zatrjujejo, da je Splošno sodišče s tem, da je razsodilo, da je bil Sklep 2011/172 zakonito sprejet na podlagi člena 29 PEU, napačno uporabilo pravo. Ta razlog se nanaša na točke od 44 do 47 izpodbijane sodbe.

Izpodbijana sodba

- 28 Da bi ugotovilo pomen člena 29 PEU, je Splošno sodišče preučilo člene 21 PEU, od 23 PEU do 25 PEU in 28 PEU. V točki 41 izpodbijane sodbe je zaključilo:

„Iz teh povezanih določb izhaja, da so ‚pristop Unije‘ v smislu člena 29 PEU sklepi, ki, prvič, spadajo v okvir skupne zunanje in varnostne politike (SZVP), kakor je opredeljena v členu 24(1) PEU, drugič, se nanašajo na ‚posamezne geografske ali vsebinske zadeve‘, in tretjič, niso ‚operativno ukrepanje‘ v smislu člena 28 PEU.“

- 29 Splošno sodišče je v točkah od 44 do 46 te sodbe ugotovilo, da so v obravnavani zadevi izpolnjena vsa tri merila. V točki 47 navedene sodbe je zaključilo, da je bilo mogoče člen 1 Sklepa 2011/172 zakonito sprejeti na podlagi člena 29 PEU.

Trditve strank

- 30 Pritožniki zatrjujejo, da v obravnavani zadevi niso bili izpolnjeni pogoji za sprejetje sklepov na podlagi člena 29 PEU. Razlogi za uvrstitev na seznam v prilogi k Sklepu 2011/172 ne spadajo v okvir načel in ciljev SZVP, navedenih v členu 21 PEU. Egiptovski organi naj ne bi v dopisih, ki jih navaja Svet, nikoli navajali k temu, da dejanja, ki se očitajo pritožnikom, ogrožajo „demokracijo“ v Egiptu ali „trajnostni razvoj gospodarstva [ali] družbe“ v tej državi.
- 31 Ravnanje, ki se očita prvemu pritožniku, to je goljufija, s katero so bili oškodovani delničarji neke družbe, naj ne bi upravičevalo ukrepanja Unije na mednarodni ravni na podlagi SZVP. Poleg tega naj ne bi obstajale nobene dejanske navedbe zoper soproge A. Ezza. Če bi se štel, da goljufije, storjene v tretji državi, zadevajo zunanjo in varnostno politiko Unije, bi se občutno razširilo področje uporabe te politike, kar bi oslabilo pristojnosti držav članic na področju medsebojne pravne pomoči.
- 32 Poleg tega naj egiptovski organi Uniji ne bi predlagali, naj sprejme ukrep iz člena 29 PEU, temveč naj bi prosili za medsebojno pravno pomoč, ki je v pristojnosti nacionalnih pravosodnih organov.
- 33 Nazadnje, predlog teh organov naj bi se nanašal na hrambo sredstev, ki bi se lahko uporabila za izvršitev sodbe nacionalnega sodišča zoper A. Ezza in za „vrnitev v domovino“ zadevnih zneskov, za kar ni pristojnosti na podlagi SZVP. Splošno sodišče je s tem, da je ugotovilo, da je ena od tožečih strank obtožena dejavnosti, ki po mnenju egiptovskih organov ogrožajo demokratično vladavino Arabske republike Egipt ali trajnostni razvoj gospodarstva in družbe v tej državi, izkrivilo dokaze, ki so mu bili predloženi.
- 34 Svet trdi, da prvi pritožbeni razlog združuje dva očitka, pri čemer prvi zadeva neobstoje pravne podlage za Sklep 2011/172, drugi pa dejstvo, da pritožniki ne izpolnjujejo pogojev, da bi spadali na področje uporabe Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011. Opozarja, da je Splošno sodišče odgovorilo na njihov tožbeni razlog v zvezi z neobstojem pravne podlage v točkah od 44 do 47 izpodbijane sodbe.
- 35 Svet meni, da si pritožniki napačno razlagajo cilje Sklepa 2011/172, saj nič v tem sklepu ne omogoča ugotovitve, da je bil razlog za njihovo uvrstitev na seznam oseb, katerih sredstva in gospodarski viri se zamrznejo, ki je priloga k sklepu, goljufija, storjena v tretji državi, niti da je cilj tega sklepa zagotoviti medsebojno pravno pomoč.
- 36 Sklep 2011/172 naj bi bil samostojen ukrep, ki ni bil sprejet v odgovor na predlog egiptovskih organov, temveč za uresničitev ciljev SZVP in ob izvrševanju diskrecijske pravice, ki jo ima Svet na tem področju. Zato se Splošno sodišče pri preučitvi očitka nezakonitosti člena 1 Sklepa 2011/172 ni izreklo o domnevnih dejanjih pritožnikov niti o vsebini verbalne note NV93/11/ms, in tega ni bilo dolžno storiti.

- 37 Komisija trdi, da prvi pritožbeni razlog v delu, v katerem se nanaša na neobstoj pravne podlage Sklepa 2011/172, ni dopusten, ker ni bil naveden v tožbi za razglasitev ničnosti, vloženi na prvi stopnji. Ta razlog naj bi bil tudi nov po vsebini, saj merilo glede odgovornosti za protipravno prilastitev državnih sredstev, ki upravičuje zamrznitev sredstev pritožnikov, ni združljivo s členom 21 PEU, ker ukrep ne uresničuje nobenega od ciljev iz odstavkov 1 in 2 tega člena. Poleg tega naj se v pritožbi ne bi nikjer obravnavalo razlogovanje Splošnega sodišča iz točk od 34 do 54 izpodbijane sodbe glede namena in obsega člena 29 PEU. Zato naj bi bilo treba ta pritožbeni razlog razglasiti za nedopusten.
- 38 Komisija podredno zatrjuje, da Splošno sodišče s tem, da je menilo, da so podani pogoji za uporabo člena 29 PEU, ni napačno uporabilo prava. Trdi, da v nasprotju s tem, kar navajajo pritožniki, v obravnavani zadevi ne gre za stališče, da goljufije, storjene v tretji državi, zadevajo zunanjo in varnostno politiko Unije, temveč za odgovor na predloge novo sestavljene vlade v tretji državi za zaščito javnih sredstev te države, da bi bila mogoča njihova poznejša „izterjava“ in uporaba v korist egiptovskega ljudstva.
- 39 Poleg tega poudarja, da okoliščina, da so egiptovski organi predlog izrecno naslovili na pravosodne organe Unije, ne vpliva na vprašanje, ali je člen 29 PEU ustrezna pravna podlaga za sprejetje Sklepa 2011/172 o omejevalnih ukrepih. Ti ukrepi so namreč samostojni ukrepi, ki jih Svet lahko sprejme, tudi če zadevna država tega ne predlaga.
- 40 Nazadnje, sklicevanje na vrnitev sredstev v domovino v obravnavani zadevi ni upoštevno, saj je to vprašanje zunaj področja uporabe Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011.

Presoja Sodišča

- 41 Pritožniki s prvim pritožbenim razlogom zatrjujejo, da je Splošno sodišče s tem, da je razsodilo, da je bil Sklep 2011/172 veljavno sprejet na podlagi člena 29 PEU, napačno uporabilo pravo.
- 42 Nadzor pravne podlage akta omogoča preverjanje pristojnosti avtorja akta (glej v tem smislu sodbo Nemčija/Parlament in Svet, C-376/98, EU:C:2000:544, točka 83) in ali je prišlo do nepravilnosti pri postopku sprejetja tega akta (sodba ABNA in drugi, C-453/03, C-11/04, C-12/04 in C-194/04, EU:C:2005:741, točka 53). V skladu z ustaljeno sodno prakso mora izbira pravne podlage akta Unije temeljiti na objektivnih elementih, ki jih je mogoče sodno preizkusiti, med katerimi sta cilj in vsebina akta (glej zlasti sodbo Parlament/Svet, C-130/10, EU:C:2012:472, točka 42).
- 43 Splošno sodišče je v točkah od 44 do 46 izpodbijane sodbe preučilo cilj in vsebino Sklepa 2011/172 in ugotovilo, da ga je bilo mogoče zakonito sprejeti na podlagi člena 29 PEU. Splošno sodišče je v točki 44 izpodbijane sodbe posebej razsodilo, da spada Sklep 2011/172 v okvir politike pomoči novim egiptovskim organom, katere namen je spodbujati politično in ekonomsko stabilnost te države, in natančneje, pomagati organom te države pri boju proti protipravnemu prilaščanju javnih sredstev in da s tem ta sklep izhaja povsem iz SZVP in je v skladu s cilji, navedenimi v členu 21(2)(b) in (d) PEU.
- 44 Pritožniki v zvezi s tem ne navajajo nobenega argumenta, ki bi dokazoval, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo pri razlogovanju, navedenem v prejšnji točki, temveč samo na splošno zatrjujejo, da egiptovski organi v dopisih, ki jih je predložil Svet, niso izjavili, da domnevna dejanja pritožnikov ogrožajo demokracijo ali trajnostni razvoj gospodarstva ali družbe v Egiptu v smislu člena 21(2)(b) ali (d) PEU. Zato argumentu pritožnikov ni mogoče pritrditi.
- 45 Poleg tega pritožniki izpodbijajo utemeljenost Sklepa 2011/172 z vidika člena 21 PEU.
- 46 Vendar glede na obširnost ciljev SZVP, kot so navedeni v členih 3(5) PEU in 21 PEU ter v posebnih določbah v zvezi s SZVP, zlasti v členih 23 PEU in 24 PEU, ta argument ne more omajati presoje Splošnega sodišča v zvezi s pravno podlago Sklepa 2011/172.

- 47 Glede očitka o izkrivljanju dokazov je treba ugotoviti, da pritožniki ne opredelijo, na kateri del točk izpodbijane sodbe, izpodbijanih s prvim pritožbenim razlogom, se nanaša ta očitek.
- 48 Torej je treba prvi pritožbeni razlog zavrni.

Drugi pritožbeni razlog

- 49 Pritožniki z drugim pritožbenim razlogom zatrjujejo, da je Splošno sodišče s tem, da je razsodilo, da ti izpolnjujejo pogoje iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 in iz člena 2(1) Uredbe št. 270/2011 ter razloge iz prilog k temu predpisoma za sprejetje omejevalnih ukrepov zoper nje v zvezi s sredstvi, ki jih posedujejo, in gospodarskimi viri ter za uvrstitev njihovih imen na seznam, ki je priložen k vsakemu od teh aktov, napačno uporabilo pravo.

Izpodbijana sodba

- 50 Splošno sodišče je zaradi razlike med angleško jezikovno različico člena 1(1) Sklepa 2011/172 in ostalimi jezikovnimi različicami v točkah od 62 do 84 izpodbijane sodbe podalo razlago te določbe. Ta namreč v angleški jezikovni različici nalaga, da se zamrznejo sredstva vseh „persons having been identified as responsible“ (osebe, za katere je bilo ugotovljeno, da so odgovorne za protipravno prilastitev), medtem ko francoska jezikovna različica zadeva osebe, „spoznane“ za odgovorne za protipravno prilastitev.
- 51 Ob upoštevanju okvira in namena navedene določbe je v točki 67 izpodbijane sodbe ugotovilo, da jo je treba razlagati široko. Splošno sodišče je v točkah od 70 do 81 te sodbe razsodilo, da načelo, v skladu s katerim se določbe, ki določajo upravne sankcije, razlagajo ozko, ne prepoveduje take razlage. V točkah od 82 do 84 navedene sodbe je enako odločilo tudi glede načela domneve nedolžnosti.
- 52 Splošno sodišče je pri preučitvi razlogov za uvrstitev imen pritožnikov na seznam, ki je priložen k Sklepu 2011/172, primerjalo njihovo besedilo v različnih jezikovnih različicah tega sklepa. V točki 93 izpodbijane sodbe je poudarilo, da je ne glede na upoštevanje jezikovno različico razlog za uvrstitev v skladu s členom 1 navedenega sklepa in v točki 94 te sodbe ugotovilo, da angleška jezikovna različica te priloge bolje ustreza cilju tega člena.
- 53 Splošno sodišče, ki se je torej oprlo na besedilo člena 1(1) Sklepa 2011/172 v angleški jezikovni različici, je v točki 95 izpodbijane sodbe razsodilo, da je „Svet želel zamrzniti premoženje tožečih strank, ker so bile v Egiptu v sodnem postopku, ki je pomenil neko povezavo s preiskavami v zvezi s protipravnim prilaščanjem državnih sredstev.“ V točki 99 te sodbe je ugotovilo, da „Svet, s tem ko je uvrstil imena tožečih strank na seznam, ki je priložen Sklepu 2011/172, ni kršil meril, ki jih je določil v členu 1(1) tega sklepa.“

Trditve strank

- 54 Pritožniki najprej oporekajo razlagi člena 1(1) Sklepa 2011/172 in člena 2(1) Uredbe št. 270/2011, ki jo je podalo Splošno sodišče. Trdijo, da je Splošno sodišče s tem, da je sledilo angleški jezikovni različici teh določb, napačno uporabilo pravo. Zatrjujejo, da ne drži, da angleška jezikovna različica bolje ustreza cilju Sklepa 2011/172 in da bi moralo Splošno sodišče uskladiti različne jezikovne različice. Splošno sodišče bi moralo ti določbi razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve. Pritožniki prav tako oporekajo razlagi Splošnega sodišča iz točk od 85 do 95 izpodbijane sodbe glede razloga za uvrstitev vsakega izmed njih v prilogo k Sklepu 2011/172 in v prilogo k Uredbi št. 270/2011.

- 55 Splošno sodišče naj zaradi teh napačnih razlag ne bi v celoti in podrobno preučilo dokazov, kot to zahteva pravo Unije. Oprlo naj bi se samo na navedbe iz prošnje za medsebojno pravno pomoč, ne da bi preverilo njihovo resničnost. Zlasti naj ne bi upoštevalo trditve prvega pritožnika, da ima tožba, ki je bila vložena proti njemu, v resnici politični cilj, in da ni utemeljena. Prav tako naj Splošno sodišče ne bi preučilo trditev pritožnika, da mu v Egiptu niso bila zagotovljena temeljna jamstva poštenega sojenja in pravne države.
- 56 Splošno sodišče naj bi s tem, da je v točki 99 izpodbijane sodbe razsodilo, da Svet, s tem ko je uvrstil imena tožečih strank na seznam, ki je priloga k Sklepu 2011/172, ni kršil meril, ki jih je določil v členu 1(1) tega sklepa, napačno uporabilo pravo.
- 57 Ta napaka naj bi bila še toliko očitnejša glede druge, tretje in četrte pritožnice. Splošno sodišče je namreč v točki 131 izpodbijane sodbe ugotovilo, da v nobenem od dokumentov, ki jih je predložil Svet, ni ničesar, kar bi kazalo na to, da naj bi bili ti pritožniki v Egiptu v kazenskem postopku zaradi dejanj protipravnega prilaščanja državnih sredstev. S sklicevanjem na povezanost teh pritožnic s prvim pritožnikom naj Splošno sodišče ne bi upoštevalo sodbe Sodišča Tay Za/Svet (C-376/10 P, EU:C:2012:138, točka 66) niti sodbe Splošnega sodišča Nabipour in drugi/Svet (T-58/12, EU:T:2013:640, točki 107 in 108), v skladu s katerima lahko samo osebna udeležba fizične osebe pri ravnanjih, na katera se nanaša upoštevna ureditev, upravičuje sprejetje omejevalnih ukrepov zoper to osebo.
- 58 Svet meni, da Splošno sodišče pri razlagi Sklepa 2011/172 ni napačno uporabilo prava. Vsekakor pa naj bi bilo vprašanje namena avtorja akta dokončno rešeno z objavo popravka tega sklepa.
- 59 Svet se glede dokazov o obstoju kazenskega postopka zoper prvega pritožnika sklicuje na verbalno noto NV93/11ms egiptovskega generalnega državnega tožilca in na dejstvo, da je ta pritožnik v tožbi, ki jo je vložil pri Splošnem sodišču, priznal, da zoper njega teče tak postopek. Podlaga za postopke naj ne bi bilo nespoštovanje Konvencije Združenih narodov proti korupciji, vendar naj bi dejanja, ki jih egiptovski organi očitajo pritožniku, ustrezala kršitvam, ki so opisane v tej konvenciji, zlasti v njenih členih 17 in 18. Zato naj bi bil razlog za uvrstitev na seznam iz priloge k Sklepu 2011/172 obstoj sodnih postopkov pred egiptovskimi organi, ki jih prvi pritožnik sam omenja.
- 60 Svet navaja, da pritožniki ne pojasnijo, kako bi morala Svet ali Splošno sodišče upoštevati trditev, da je imela tožba zoper prvega pritožnika v resnici politični cilj. Poleg tega opozarja, da omejevalni ukrepi, sprejeti zoper njega, nimajo narave kazenske sankcije, zato trditev v zvezi s kršenjem pravice do poštenega sojenja in načela pravne države ni upoštevna.
- 61 Svet glede druge, tretje in četrte pritožnice poudarja, da razlog za njihovo uvrstitev na seznam iz priloge k Sklepu 2011/172 ni okoliščina, da so povezane s prvim pritožnikom. V zvezi s tem opozarja, da je Splošno sodišče v točki 97 izpodbijane sodbe ugotovilo, da so bile pritožnice uvrščene na seznam, ki je priložen Sklepu 2011/172, samo zato, ker so bile v Egiptu v sodnem postopku, ki pomeni povezavo s preiskavami v zvezi s protipravnim prilaščanjem državnih sredstev.
- 62 Komisija poudarja, da pritožniki ne izpodbijajo točk od 57 do 84 izpodbijane sodbe, v katerih Splošno sodišče podaja razlago člena 1(1) Sklepa 2011/172. Zatrjuje, da je Splošno sodišče upravičeno dalo prednost široki razlagi te določbe. Cilja zamrznitve sredstev – egiptovski vladi omogočiti, da pozneje doseže vračilo teh sredstev – namreč ne bi bilo mogoče doseči, če bi bilo treba čakati, da se sprožijo kazenski postopki. Poleg tega besedilo Sklepa 2011/172 ne nasprotuje taki razlagi. Člen 1(1) Sklepa 2011/172 in člen 2(1) Uredbe št. 270/2011 namreč zadevata osebe, za katere je ugotovljeno, da so odgovorne za protipravno prilastitev državnih in z njimi „povezane“ osebe. Poleg tega odstavek 2 teh členov določa ukrep, s katerim naj bi se preprečilo, da bi zadevne osebe obšle omejevalne ukrepe, sprejete proti njim. Komisija tako ugotavlja, da razloga za uvrstitev na seznam iz priloge k Sklepu 2011/172 in k Uredbi št. 270/2011, in sicer, da je proti zadevnim osebam „sprožen sodni postopek“, ni mogoče razlagati tako, da mora proti zadevnim osebam „teči kazenski postopek“.

- 63 Komisija glede dokazov poudarja, da se je Svet lahko oprl na dopise egiptovskih organov, ne da bi preveril utemeljenost trditev v teh dopisih in ne da bi se odločil na podlagi izida teh postopkov. Prošnja za medsebojno pravno pomoč egiptovskega generalnega državnega tožilca se je glede prvega pritožnika nanašala na točno določena dejstva zlasti v zvezi s „kaznivimi dejanji špekulacije in namernega oškodovanja državnega premoženja“, kar pa ne velja za drugo, tretjo in četrto pritožnico. Razlog za to, da so egiptovski organi zasegli njihova sredstva in da so bila ta zamrznjena na podlagi aktov Unije, naj bi bila okoliščina, da bi si lahko te osebe zaradi vezi, ki jo imajo s prvim pritožnikom, protipravno prilastile državna sredstva ali pa bi lahko bile uporabljene v ta namen. Poleg tega naj bi bil po podatkih iz teh dopisov zaseg sredstev teh pritožnic naložen z odredbami generalnega državnega tožilca in naj bi ga potrdilo kazensko sodišče. Svet naj bi torej posredoval upoštevne podatke, ki so bili podlaga za sestavo zadevnih seznamov.
- 64 Komisija glede celovite preučitve razlogov za uvrstitev na ta seznama, ki jo zahtevajo pritožniki, poudarja, da ni naloga Sveta, da preveri „trdnost“ argumentov egiptovskih organov, niti da vsebinsko odloča o nacionalni zadevi. Dopisi egiptovskih organov naj bi vsebovali ustrezne podatke, na katere se je Svet lahko oprl za sprejetje omejevalnih ukrepov.
- 65 Tako kot Svet tudi Komisija trdi, da je navedba Konvencije Združenih narodov proti korupciji pravna podlaga za prošnjo za medsebojno pravno pomoč in je ni mogoče razumeti, kot da navaja konkretne razloge za uvedbo sodnega postopka zoper prvega pritožnika.
- 66 Slednjič Komisija zatrjuje, da očitek, da razlogovanje Splošnega sodišča ni dosledno, ne odraža izpodbijane sodbe. Navaja, da pritožniki ne izpodbijajo točke 67 izpodbijane sodbe, ne upoštevajo podrobne analize Splošnega sodišča v zvezi z opredelitvijo upoštevni meril za vključitev na seznam, ki je priloga k Sklepu 2011/172 (točke od 57 do 84 te sodbe), v zvezi z določitvijo razloga za uvrstitev na ta seznam (točke od 85 do 95 navedene sodbe) in s pravno opredelitvijo dejstev (točke od 118 do 157).
- 67 Nazadnje Komisija trdi, da sodba Tay Za/Svet (EU:C:2012:138) v obravnavani zadevi ni upoštevna. Ta zadeva naj bi se nanašala na sina direktorja podjetja, ki je bil povezan z birmanskimi voditelji, ukrepi, sprejeti proti režimu te tretje države pa so se nanašali na uradnike, „ki oblikujejo, izvajajo ali se okoriščajo s politiko, ki preprečuje prehod Burme/Mjanmar v demokracijo“. V obravnavani zadevi naj bi bil cilj zaščititi državna sredstva, da bi se ta v prihodnje vrnila Arabski republiki Egipt. Tako samo dejstvo, da je nekdo poročen z osebo, ki je povezana z voditelji neke države, ne pomeni, da ga je treba šteti za pripadnika političnega režima te države. Vendar je ta položaj upošteven, če so omejevalni ukrepi namenjeni zaščititi državnih sredstev, saj je lahko določeno premoženje v skupni lasti moža in njegovih žena. Že dejstvo, da so bile v Egiptu izdane odredbe – čeprav te niso nujno potrebne za uvrstitev druge, tretje in četrte pritožnice na seznama, ki sta priložena Sklepu 2011/172 in Uredbi št. 270/2011 – pomeni resen indic o taki povezanosti, saj egiptovski organi bolje poznajo premoženjski režim, ki velja za prvega pritožnika in njegove žene.

Presoja Sodišča

- 68 Pritožniki z drugim pritožbenim razlogom izpodbijajo, prvič, razlago Splošnega sodišča glede meril za uvrstitev na seznama, ki sta v prilogi k Sklepu 2011/172 in k Uredbi št. 270/2011, in drugič, njihovo uvrstitev na podlagi teh meril ter obrazložitev, ki je bila podana v zvezi s tem.
- 69 V nasprotju s tem kar trdijo pritožniki na prvem mestu je Splošno sodišče podalo razlago člena 1(1) Sklepa 2011/172 in člena 2(1) Uredbe št. 270/2011 ob upoštevanju razhajajočih se besedil teh določb v različnih jezikovnih različicah Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011, njihovega okvira in namena.

- 70 V zvezi s tem Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da je v točki 66 izpodbijane sodbe opredelilo, da je cilj teh aktov egiptovskim organom pomagati pri boju proti protipravnemu prilaščanju državnih sredstev. Ta cilj je jasno razviden iz uvodne izjave 2 Sklepa 2011/172.
- 71 Splošno sodišče glede na ta cilj ni napačno uporabilo prava niti s tem, da je v isti točki 66 razsodilo, da bi bil polni učinek Sklepa 2011/172 znatno zmanjšan, če bi moral Svet čakati, da egiptovska sodišča proti osebam, ki so obdolžene protipravne prilastitve sredstev, izrečejo kazenske obsodbe, saj bi imele te osebe med tem čakanjem dovolj časa za prenos svojega premoženja v države, ki ne izvajajo nobene vrste sodelovanja z egiptovskimi organi.
- 72 Torej je Splošno sodišče v točki 67 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da je treba člen 1(1) Sklepa 2011/172 razlagati tako, da se ne nanaša samo na osebe v kazenskih postopkih, temveč tudi na osebe, ki so v sodnih postopkih, povezanih s kazenskimi postopki zaradi dejanj „protipravnega prilaščanja državnih sredstev Egipta“, ki se lahko opredelijo kot osebe, povezane s posamezniki, na katere se nanašajo kazenski postopki.
- 73 Glede na utemeljenost te razlage je Splošno sodišče v točki 93 izpodbijane sodbe pravilno navedlo, da je razlog za uvrstitev imen pritožnikov v skladu s členom 1(1) Sklepa 2011/172 ne glede na jezikovno različico tega razloga, v točki 94 navedene sodbe pa, da angleška jezikovna različica bolje ustreza cilju te določbe. Zato Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da je v točki 95 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je Svet želel zamrzniti premoženje pritožnic, ker so bile v Egiptu v sodnem postopku, ki je pomenil neko povezavo s preiskavami v zvezi s protipravnim prilaščanjem državnih sredstev.
- 74 Pritožniki na drugem mestu izpodbijajo njihovo uvrstitev na seznama v prilogah k Sklepu 2011/172 in Uredbi št. 270/2011, ker naj bi se s tem kršil Sklep 2011/172. Čeprav – kot je bilo ravno pojasnjeno v točki 72 te sodbe – razlaga tega sklepa, ki jo podajajo pritožniki, ni mogoče slediti, je treba vseeno preučiti trditve pritožnikov v zvezi s tem.
- 75 Glede prošnje egiptovskih organov za medsebojno pravno pomoč je treba ugotoviti, da je ta preučena zlasti v točkah od 128 do 134 in 137 izpodbijane sodbe. Splošno sodišče je v točki 128 te sodbe ugotovilo, da se ta prošnja nanaša na preiskavo egiptovskega državnega tožilstva zoper štiri tožeče stranke, ki med drugim zadeva kazniva dejanja korupcije in nezakonite prilastitve javnega premoženja. V točki 133 navedene sodbe je Splošno sodišče navedlo, da tožeče stranke niso predložile ničesar, kar bi ustvarilo dvom o točnosti navedb o dejanskem stanju iz te prošnje za medsebojno pomoč. Navedlo je tudi, da tožeče stranke niso izpodbijale obstoja sklepa egiptovskega generalnega državnega tožilca o zasegu njihovih sredstev, ki ga je potrdilo kazensko sodišče. Posebej glede prve tožeče stranke je Splošno sodišče v točkah 130 in 137 izpodbijane sodbe preučilo enega od dokumentov, ki so bili priloženi prošnji za medsebojno pravno pomoč, in ugotovilo, da je bila prva tožeča stranka „v zadevi številka 38 iz leta 2011“ „obtožena“, da si je „nezakonito prilastila premoženje“ „javnega podjetja, katerega delnice [je imela] država“ in da je „storila kazniva dejanja obogatitve iz javnega premoženja in njegovega zmanjšanja ter kaznivo dejanje nezakonite prilastitve in pomoči pri nezakoniti prilastitvi [tega premoženja]“.
- 76 V teh okoliščinah, ko pritožniki ne izpodbijajo resničnosti niti prošnje za mednarodno pomoč in dokumentov, ki so ji priloženi, niti sklepa o zasegu njihovega premoženja, v nasprotju s tem, kar trdijo, Splošnemu sodišču ni mogoče očitati, da ni v celoti in podrobno preučilo teh dokazov.
- 77 V zvezi s tem je treba poudariti, da Svet in Splošno sodišče nista bila pristojna za preverjanje utemeljenosti preiskav, ki potekajo zoper pritožnike, temveč sta lahko preverila le utemeljenost sklepa o zamrznitvi sredstev v zvezi s prošnjo za medsebojno pomoč. Glede dejanskih ugotovitev Splošnega sodišča o obstoju sodnih postopkov, ki zadevajo štiri tožeče stranke, je treba spomniti na ustaljeno sodno prakso Sodišča, v skladu s katero je Splošno sodišče edino pristojno za ugotavljanje dejstev – razen v primeru, če bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene – in za presojo teh dejstev. Presoja dejstev, razen v primeru izkrivljanja dokazov, ki so mu

bili predloženi, torej ne pomeni pravnega vprašanja, ki bi bilo podvrženo nadzoru Sodišča (glej zlasti sodbi *Versalis/Komisija*, C-511/11 P, EU:C:2013:386, točka 66 in *Telefónica in Telefónica de España/Komisija*, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, točka 84).

- 78 Kar zadeva prvega pritožnika želijo pritožniki – s tem, da trdijo, da prošnja egiptovskih organov za medsebojno pravno pomoč, kot je opisana med drugim v točkah 128, 130 in 137 izpodbijane sodbe, ne dokazuje, da zoper prvega pritožnika v Egiptu teče sodni postopek, in zlasti, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je ugotovilo obstoj kazenske preiskave zoper njega zaradi protipravne prilastitve državnih sredstev, ki naj bi jo storil kot nekdanji egiptovski poslanec – dejansko doseči novo presojo dokazov, ne da bi zatrjevali kakršno koli izkrivljanje teh dokazov od Splošnega sodišča. To trditev je zato treba zavrni.
- 79 Trditev pritožnikov, da ne obstaja noben dokaz o tem, da je bil sklep sprejet „na podlagi konvencije Združenih narodov proti korupciji [...] glede nezakonitega prisvajanja [protipravnega prilaščanja] državnih sredstev“ je treba prav tako zavrni, saj je iz prošnje za medsebojno pomoč razvidno, da zoper prvega pritožnika v Egiptu teče sodni postopek in da so egiptovski organi kot pravno podlago prošnje za medsebojno pomoč navedli to konvencijo, pri čemer so se med drugim sklicevali na njene člene od 17 do 19, 23 in 31.
- 80 Glede druge, tretje in četrte pritožnice je Splošno sodišče v točki 131 izpodbijane sodbe resda priznalo, da v nobenem dokumentu ni ničesar, kar bi kazalo na to, da naj bi bile v Egiptu v kazenskem postopku zaradi dejanj protipravnega prilaščanja državnih sredstev, vendar je bilo njihovo premoženje zaseženo na podlagi odločbe egiptovskega generalnega državnega tožilca, ki jo je odobrilo kazensko sodišče in ki je bila povezana s preiskavami v zvezi s protipravnim prilaščanjem javnih sredstev.
- 81 Kar zadeva trditev pritožnikov, da zaseg njihovega premoženja v Egiptu ne dokazuje obstoja sodnega postopka zoper drugo, tretjo in četrto pritožnico, zadostuje spomniti, da je ta zaseg odredil egiptovski generalni državni tožilec in ga je odobrilo kazensko sodišče, ki ju je treba šteti za sodna organa. Trditev pritožnikov, da je bil ta zaseg samo preventiven, ni utemeljena, saj so ta zaseg odredili sodni organi in če je nek ukrep preventiven to še ne pomeni, da ne gre za sodni ukrep.
- 82 Splošno sodišče zato s tem, da je v točki 134 izpodbijane sodbe ugotovilo, da Svet – s tem, da je drugo, tretjo in četrto pritožnico v Sklepu 2011/172 opredelil kot osebe, ki so v Egiptu v sodnem postopku, ki je povezan s preiskavami v zvezi s protipravnim prilaščanjem državnih sredstev – ni napačno ugotovil dejanskega stanja niti ni napačno pravno opredelil dejstev, ni napačno uporabilo prava.
- 83 Pritožniki se sklicujejo tudi na politični cilj tožbe, vložene proti prvemu pritožniku, ter na obravnavo v nasprotju s pravili pravne države, ki je je bil deležen v Egiptu. Vendar ne navajajo, na kateri tožbeni razlog, ki mu je bil predložen, Splošno sodišče ni odgovorilo, niti ne dokazujejo, kako je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo.
- 84 Pritožniki nazadnje trdijo, da bi moralo Splošno sodišče pri nadzoru uvrstitve na seznama, ki sta prilogi k Sklepu 2011/172 in Uredbi št. 270/2011, upoštevati osebno udeležbo fizične osebe pri ravnanjih, na katera se nanaša upoštevna ureditev. Vendar je treba ugotoviti, da je treba merilo iz člena 1(1) Sklepa 2011/172, v skladu s katerim se zamrznejo vsa sredstva in gospodarski viri oseb, za katere je ugotovljeno, da so odgovorne za protipravno prilastitev državnih sredstev Egipta, razlagati tako, da dopušča, da se kot podlaga omejevalnih ukrepov upošteva obstoj sodnih postopkov, povezanih s kazenskimi postopki zaradi protipravnega prilaščanja državnih sredstev, ne da bi bilo treba ugotoviti osebno udeležbo zadevne osebe. Iz tega sledi, da sodna praksa, na katero se sklicujejo pritožniki in ki je navedena v točki 57 te sodbe, ni upoštevna.
- 85 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba drugi pritožbeni razlog zavrni.

Tretji pritožbeni razlog

Trditve strank

- 86 Pritožniki s tretjim pritožbenim razlogom zatrjujejo, da je Splošno sodišče s tem, da je razsodilo, da je Svet v Sklepu 2011/172 in v Uredbi št. 270/2011 izpolnil svojo obveznost obrazložitve, napačno uporabilo pravo.
- 87 Trdijo, da je Svet njihovo vključitev v seznama, ki sta prilogi k tema aktoma, utemeljil samo z enim razlogom, ki je za vse enak, in sicer, da so osebe, „proti kateri[m] so egiptovski organi na podlagi konvencije Združenih narodov proti korupciji sprožili sodni postopek glede nezakonitega prisvajanja [protipravnega prilaščanja] državnih sredstev“. Ta razlog naj bi bil ohlapen in naj ne bi omogočal, da se ugotovijo „posebni in konkretni“ razlogi, zaradi katerih so bili proti pritožnikom sprejeti omejevalni ukrepi. Nenatančnost obrazložitve Sveta naj bi bila še toliko resnejša zaradi pomembnih razhajanj med različnimi jezikovnimi različicami Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011 in naj bi pritožnikom odvzela vsakršno možnost učinkovitega varstva njihovih pravic.
- 88 Svet poudarja, da pritožniki ne pojasnjujejo, kako naj bi Splošno sodišče s tem, da je potrdilo besedilo razlogov za uvrstitev, napačno uporabilo pravo. Vsekakor pa so pritožniki pridobili vse dokumente, ki so upoštevni za njihovo obrambo.
- 89 Poleg tega poudarja, da se pritožniki prvič sklicujejo na težave, ki jih povzročajo razhajanja med jezikovnimi različicami Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011. Opozarja, da so pritožniki v postopku vedno uporabljali angleški jezik, zato je težko razumeti, kako bi jim sklicevanje na angleško različico zadevnih ukrepov onemogočalo najboljšo možno obrambo.
- 90 Komisija trdi, da je bila obrazložitev teh aktov zadostna.

Presoja Sodišča

- 91 Splošno sodišče je v točkah od 107 do 109 izpodbijane sodbe, ne da bi napačno uporabilo pravo, spomnilo na sodno prakso v zvezi z obrazložitvijo aktov in zlasti v zvezi z akti, ki nalagajo omejevalne ukrepe, kot je zamrznitev premoženja.
- 92 Potem ko je v točki 113 izpodbijane sodbe preverilo navedbe v zvezi s pravno podlago Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011, je v točki 114 te sodbe preverilo, ali je presoja dejstev, na podlagi katerih je Svet menil, da je treba proti tožečim strankam uvesti zamrznitev premoženja, določeno v členu 1(1) Sklepa 2011/172, dovolj podrobna, da lahko te njeno pravilnost izpodbijajo pred Svetom in nato pred sodiščem Unije. V točki 115 navedene sodbe je preverilo, da te ugotovitve niso stereotipne, temveč da se z njimi želi opisati položaj tožečih strank.
- 93 Splošno sodišče je v točki 116 izpodbijane sodbe, ne da bi napačno uporabilo pravo, razsodilo, da Sklep 2011/172 in Uredba št. 270/2011 vključujeta pravne in dejanske okoliščine, ki so po mnenju njihovega avtorja njihova podlaga in da je iz besedila jasno razvidna utemeljitev Sveta.
- 94 Zato je treba tretji pritožbeni razlog zavrniti.

Četrty pritožbeni razlog

Trditve strank

- 95 Pritožniki s četrtem pritožbenim razlogom zatrjujejo, da je Splošno sodišče s tem, da je v točkah od 158 do 185 izpodbijane sodbe razsodilo, da jim pravica do obrambe in pravica do učinkovitega sodnega varstva nista bili kršeni, napačno uporabilo pravo.
- 96 Splošno sodišče naj bi napačno menilo, da sta Sklep 2011/172 in Uredba št. 270/2011 zadostno obrazložena. Poleg tega naj ne bi upoštevalo dejstva, da so pritožniki kopijo prošnje za medsebojno pravno pomoč prejeli šele štiri mesece po sprejetju tega sklepa in te uredbe, torej po vložitvi tožbe pri Splošnem sodišču. Podatki, posredovani v dopisu z dne 29. julija 2011 naj ne bi bili popolni. Splošno sodišče naj ne bi preučilo ali so dejstva, ki jih navaja Svet in na katerih temeljijo razlogi za uvrstitev pritožnikov na seznama, ki sta prilogi k temu aktu, dokazana. Ugotovitev Splošnega sodišča o zakonitosti uvrstitve druge, tretje in četrte pritožnice na ta seznama naj bi temeljila na razlogu, ki je drugačen od tistega, ki ga je navedel Svet.
- 97 Svet trdi, da pritožniki ne dokazujejo, kako jim je bilo preprečeno polno izvrševanje njihove pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva, saj so lahko vložili ničnostno tožbo v predpisanem roku in so s to tožbo izpodbijali povsem iste elemente, kot so jim bili posredovani v odgovor na zahteve po informacijah, ki so jih poslali po sprejetju Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011.
- 98 Svet in Komisija opozarjata, da je Splošno sodišče v točkah 164 in 165 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je Svet pritožnikom posredoval dokumente, ki so bili potrebni za njihovo obrambo. Pritožniki pa ne izpodbijajo teh točk izpodbijane sodbe.
- 99 Svet glede ostalih trditev trdi, da je nanje že odgovoril v okviru ostalih pritožbenih razlogov.

Presoja Sodišča

- 100 Splošno sodišče je v točkah od 158 do 185 izpodbijane sodbe, na katere se nanaša četrty pritožbeni razlog, odgovorilo na tri različne trditve pritožnikov.
- 101 Splošno sodišče je najprej v točkah od 159 do 166 izpodbijane sodbe razsodilo, da trditve pritožnikov, da niso bili obveščeni o dokazih, na podlagi katerih so bila njihova sredstva zamrznjena, ni utemeljena. V točkah 164 in 165 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče ugotovilo, da je Svet pritožnikom posredoval dokumente, ki so potrebni za njihovo obrambo, je navedeno:

„164 Na eni strani je namreč iz listin iz spisa razvidno, da je Svet z dopisom z dne 7. junija 2011 [...] odgovoril na zahtevo z dne 1. aprila 2011, pri čemer je navedel, da napotuje tožeče stranke na dokument ‚egiptovskega ministra za zunanje zadeve z dne 13. februarja 2011, ki zajema prošnjo egiptovskega generalnega državnega tožilca za zamrznitev premoženja nekaterih nekdanjih ministrov in uradnih oseb, ki temelji na konvenciji Združenih narodov proti korupciji in ki uvršča [prvo tožečo stranko] na seznam zadevnih oseb‘. Ta dokument z dne 13. februarja 2011 je bil priložen dopisu Sveta.

165 Na drugi strani je Svet z dopisom z dne 29. julija 2011, navedenim zgoraj v točki 125, odgovoril med drugim na dopis z dne 13. maja 2011. Odvetniško pisarno tožečih strank je napotil na ‚informacije ki so že [bile] sporočene v prejšnjem dopisu Sveta z dne 7. junija 2011‘ in na ‚noto [...] egiptovske misije pri E[vropski] u[niji] z dne 24. februarja 2011, ki vsebuje prošnjo

egiptovskega generalnega državnega tožilca za medsebojno pravno pomoč. Ta nota in prošnja za medsebojno pravno pomoč, navedeni zgoraj v točkah 126 in 128, sta bili priloženi navedenemu dopisu Sveta.“

- 102 Ker pritožniki niso zatrjevali izkrivljanja dejstev ali dokazov, je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 77 te sodbe, četrti pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten v delu, v katerem se nanaša na točke od 159 do 166 izpodbijane sodbe.
- 103 Dalje, v točkah od 167 do 170 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče zavrnilo trditve pritožnikov o neobstoju obrazložitve Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011.
- 104 V zvezi s tem je bilo v točki 93 te sodbe že ugotovljeno, da Splošno sodišče s tem, da je razsodilo, da sta ta akta pravno zadostno obrazložena, nikakor ni napačno uporabilo prava. Zato je treba četrti pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen v delu, v katerem se nanaša na točke od 167 do 170 izpodbijane sodbe.
- 105 Nazadnje je Splošno sodišče v točkah od 171 do 185 izpodbijane sodbe zavrnilo več trditve pritožnikov, s katerimi so želeli dokazati kršitev njihove pravice do učinkovitega sodnega varstva. Pritožniki v okviru tega pritožbenega razloga trdijo, da Splošno sodišče ni upoštevalo dejstva, da jim je bila kopija prošnje za mednarodno pravno pomoč, ki je bistveni dokaz, na katerem temeljita Sklep 2011/172 in Uredba št. 270/2011, posredovana 29. julija 2011, to je več kot štiri mesece po sprejetju teh aktov. Zato pritožniki menijo, da jim Svet ni odgovoril „v primernem roku“, v nasprotju s presojo Splošnega sodišča v točki 182 izpodbijane sodbe.
- 106 Zadošča ugotoviti, da pritožniki te trditve niso navajali pred Splošnim sodiščem, zato se v fazi pritožbe ne morejo sklicevati na to, da je Splošno sodišče v tem pogledu napačno uporabilo pravo.
- 107 Zato je treba četrti pritožbeni razlog zavrniti.

Peti pritožbeni razlog

Trditve strank

- 108 Pritožniki s petim pritožbenim razlogom zatrjujejo, da je Splošno sodišče s tem, da je razsodilo, da je bil poseg v lastninsko pravico pritožnikov in/ali njihovo svobodo gospodarske pobude sorazmeren, napačno uporabilo pravo.
- 109 Splošno sodišče naj ne bi preučilo možnosti, da se za doseganje zastavljenih ciljev uporabijo ukrepi, ki so manj strogi kot omejevalni ukrep. V točki 207 izpodbijane sodbe je preprosto navedlo, da tožeče stranke niso dokazale, da je bilo za Svet mogoče sprejetje manj omejujočih ukrepov, ki bi bili enako primerni kot tisti, določeni s Sklepom 2011/172 in Uredbo št. 270/2011. Poleg tega naj Splošno sodišče ne bi preučilo položaja vsakega pritožnika posebej. Če ne bi prišlo do teh napak, bi Splošno sodišče nujno ugotovilo, da zadevni omejevalni ukrepi pomenijo nesorazmeren poseg v lastninsko pravico in/ali svobodo gospodarske pobude pritožnikov.
- 110 Svet opozarja, da je Splošno sodišče podrobno preučilo sorazmernost teh ukrepov v točkah od 187 do 217 izpodbijane sodbe. Poleg tega naj preučitev položaja vsakega od pritožnikov ne bi bila potrebna, saj zadevni omejevalni ukrepi niso sankcija za domnevno ali dokazano kaznivo dejanje in jih torej ni treba prilagoditi ravnanju oseb, na katere se nanašajo. Svet v zvezi s tem navaja, da se niso pritožniki ne pred Splošnim sodiščem ne pred Sodiščem sklicevali na kakršno koli okoliščino, ki bi upravičevala tako različno obravnavo. Torej so neupravičeno trdili, da je Splošno sodišče ravnalo napačno, ker ni upoštevalo trditve, saj mu ta sploh ni bila predložena.

Presoja Sodišča

- 111 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba v pritožbi jasno navesti izpodbijane elemente sodbe, katere razveljavitev se predlaga, ter pravne trditve, ki ta predlog posebej utemeljujejo (glej zlasti sodbi Francija/Monsanto in Komisija, C-248/99 P, EU:C:2002:1, točka 68, in Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Parlament in Svet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, točka 46).
- 112 Pritožniki pa ne navajajo nobene pravne trditve, s katero bi dokazovali obstoj napačne uporabe prava v točkah od 205 do 209 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče opravilo nadzor sorazmernosti zadevnih omejevalnih ukrepov. Pritožniki samo oporekajo obrazložitvi Splošnega sodišča iz točke 207 izpodbijane sodbe, na katero je opozorjeno v točki 109 te sodbe, s katero navedeno sodišče ugotavlja, da ti niso predložili dokazov o tem, da je bilo mogoče sprejeti manj omejujoče ukrepe, ne da bi sploh poskusili dokazati, da so pred Splošnim sodiščem predložili take dokaze.
- 113 Glede osebnega položaja vsakega od pritožnikov zadošča spomniti, da je Splošno sodišče upravičenost njihove uvrstitve na seznama, ki sta prilogi k Sklepu 2011/172 in k Uredbi št. 270/2011, preverilo v odgovoru na četrti tožbeni razlog iz ničnostne tožbe. V zvezi s tem je treba navesti, da se je Splošno sodišče oprlo na člen 1(3) Sklepa 2011/172, v skladu s katerim lahko pristojni organi držav članic pod ustreznimi pogoji dovolijo sprostitev določenih zamrznjenih sredstev ali gospodarskih virov ali razpolaganje z njimi. Člen 4 Uredbe št. 270/2011 vsebuje podobno določbo. Ob upoštevanju posebnega cilja zamrznitve sredstev vseh pritožnikov – to je zadržanje sredstev, ki bi lahko prešla v premoženje pritožnikov po protipravni prilastitvi državnih sredstev na škodo egiptovskih organov – začasnosti in odpravljalivosti ukrepov, ki sta poudarjeni v točki 209 izpodbijane sodbe, ter teh določb, ki omogočata sprostitev nekaterih sredstev v posebnih primerih, Splošnemu sodišču ni bilo treba opraviti nadzora sorazmernosti omejevalnega ukrepa glede vsakega posameznega pritožnika.
- 114 Iz tega izhaja, da je treba peti pritožbeni razlog zavrni kot delno nedopusten in delno neutemeljen.

Šesti pritožbeni razlog

Trditve strank

- 115 Pritožniki s šestim pritožbenim razlogom zatrjujejo, da je Splošno sodišče s tem, da je razsodilo, da Svet ni storil očitne napake pri presoji, napačno uporabilo pravo.
- 116 Splošno sodišče je namreč v točkah 235 in 236 izpodbijane sodbe menilo, da je Svet upošteval merila iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 in iz člena 2(1) Uredbe št. 270/2011. Poleg tega, kot je razvidno iz točke 237 izpodbijane sodbe, je v skladu s svojimi trditvami „meni[li], da bi moral Svet preveriti, ali so [pritožniki] kazensko odgovorn[i] za protipravno prilaščanje egiptovskih državnih sredstev“.
- 117 Svet in Komisija zatrujeta, da je bilo na te trditve že odgovorjeno v okviru drugih pritožbenih razlogov.

Presoja Sodišča

- 118 Ugotoviti je treba, da pritožniki napotujejo na svojo argumentacijo, navedeno v utemeljitev drugega pritožbenega razloga in tako izpodbijajo presojo Splošnega sodišča v zvezi z utemeljenostjo njihove uvrstitve na seznama, ki sta prilogi k Sklepu 2011/172 in k Uredbi št. 270/2011. Ker je Sodišče to presojo Splošnega sodišča potrdilo v okviru preučitve drugega pritožbenega razloga, je iz tega razvidno, da je treba šesti pritožbeni razlog zavrni kot neutemeljen.
- 119 Ker so bili vsi pritožbeni razlogi zavrnjeni, je treba pritožbo zavrniti.

Stroški

- ¹²⁰ Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, Sodišče odloči o stroških.
- ¹²¹ V skladu s členom 138(1) navedenega poslovnika, ki se uporablja za pritožbeni postopek na podlagi člena 184(1) istega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- ¹²² Ker sta Svet in Komisija predlagala naložitev stroškov pritožnikom in ti s svojimi predlogi niso uspeli, jim je treba naložiti plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

- 1. Pritožba se zavrne.**
- 2. Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin in Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggat poleg svojih stroškov nosijo stroške, ki sta jih priglasila Svet Evropske unije in Evropska komisija.**

Podpisi